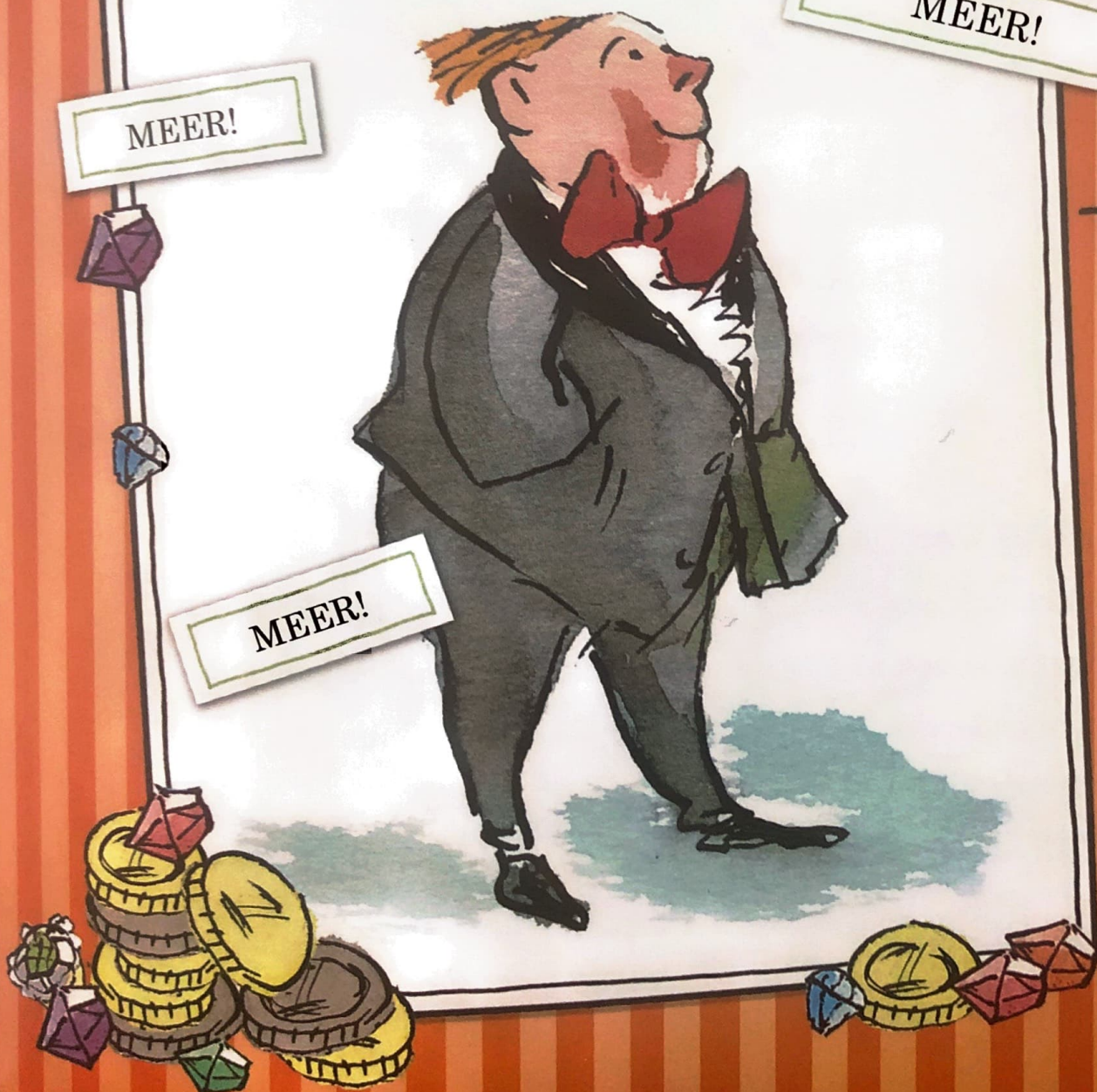

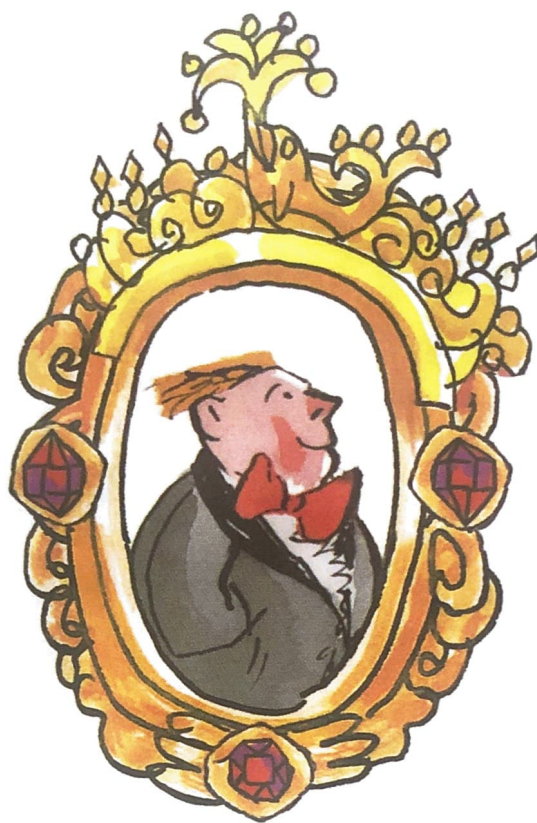
Bedorven BRAD

MEER!

MEER!

MEER!

Bedorven BRAD

BRAD WAS DE MEEST BEDORVEN JONGEN van de wereld. Hij was een telg van een **schatrijke** familie, waar met geld nog meer geld werd verdiend. Brad woonde met zijn ouders in Amerika in een kast van een huis met wel honderd kamers.

Brad was zo bedorven dat hij zelfs de **opmerkelijke** dingen die hij kreeg niet met zorg behandelde.

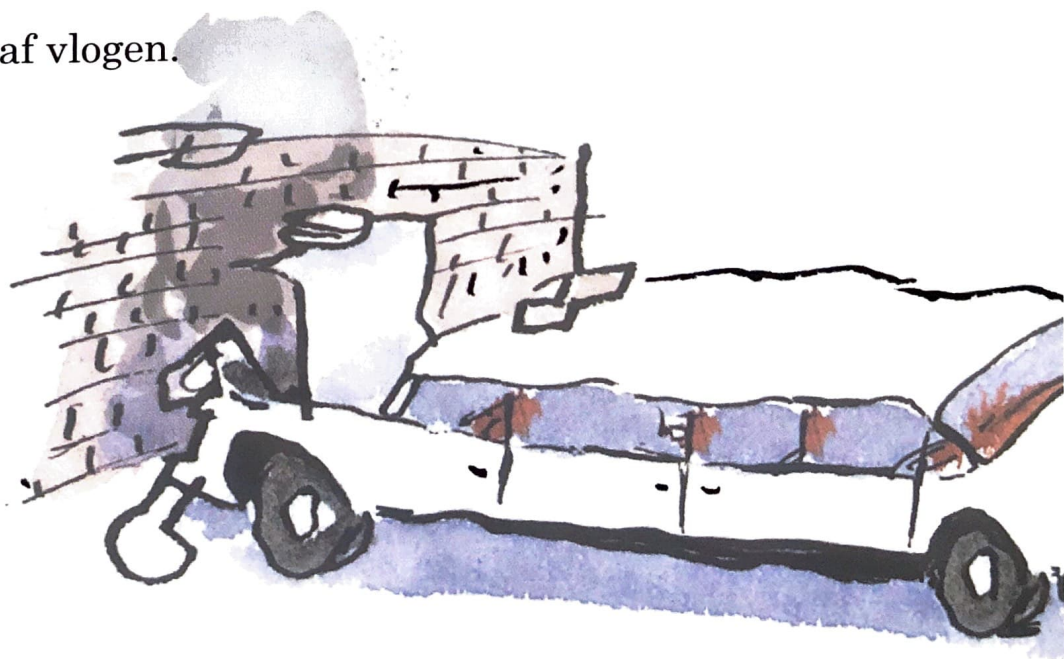
Zijn ouders kochten voor hun enige kind alles waar hij van droomde en nog veel meer.

Honderd jonge hondjes. Die was Brad algauw beu en hij dumpte ze bij het afval.

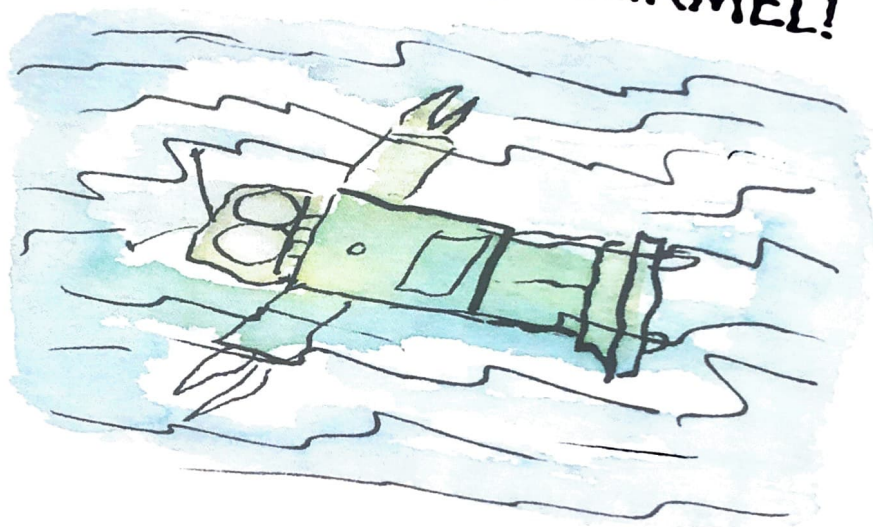
Zijn eigen witte miniatuurlimousine. Die liet hij in volle vaart zo hard tegen een muur knallen dat de stukken eraf vlogen.

KNAL!

Een robot. Die kochten ze voor hun zoon om hem
gezelschap te houden, want hij had geen vrienden. Maar Brad
vond hem niet lang leuk en hij duwde hem in het zwembad.
Daar lag de robot weg te roesten.

MURMEL! MURMEL! MURMEL!

Een opslagautomaat om hem bij zijn tennislessen
ballen te serveren. Maar de jongen richtte die op zijn
lankmoedige tennisleraar en vuurde ballen af in de richting
van de man alsof
het kanonskogels waren.

‘AU!’

Een in leer gebonden encyclopedie. Hij las een paar regels over 'aardvarken'. Toen gaf hij het op en hij gebruikte de overige bladen als toiletpapier.

SCHEUR! VEEG!

Een onschatbaar oud olieverfschilderij. Brad beukte zijn hoofd erdoorheen, zodat hij het doek als halloweenpak kon gebruiken.

BEUK!

Een kroonluchter van geslepen glas voor zijn kamer. Brad gebruikte die om eraan te zwieren.

ZWIER!

Een antieke contrabas. Brad speelde nooit op het instrument.

Maar toen het gesneeuwd had, ging hij erop zitten alsof het een tobogan was.

ZOEF!

Op een dag zweefde Brad de **hoge** trap van het grote huis af in zijn *zijden pyjama*, *ochtendjas* en *fluwelen* slippers.

‘Goedemorgen, Bradley Junior,’ mompelden zijn ouders.

Zijn vader was in de *Financial Times* aan het

nakijken of zijn obligaties en aandelen op de beurs gestegen of gezakt waren. Ondertussen las zijn moeder een chic magazine. Ze vond het altijd leuk naar foto's te kijken van beroemde rijke dames die tevergeefs door plastisch chirurgen onder handen waren genomen. Net als altijd werd ook die dag het ontbijt opgediend door Hopkins, de verwaande Engelse butler.

‘Pannenkoeken, butler!’ beval de jongen
zodra hij de geweldige eetkamer binnenkwam. Hij liep
naar de ongelooflijk lange tafel. ‘Met room, roomijs en
chocoladesaus!’

Nu meteen!’

‘Ja, natuurlijk, jongeheer,’ zei Hopkins
poeslief.

Hij maakte een buiging en verdween naar de keuken.

Brad Junior liet zich op zijn vaste plek zakken,
aan het hoofd van de tafel.

‘Mam? Pap?’

‘Ja, Bradley Junior? Heb je genoten van je geldverslindende verjaardagsfeest gisteren?’ vroeg zijn vader.

‘Het was maar zozo,’ antwoordde de jongen. ‘Ik heb zitten nadenken ...’

‘O ja?’ zei zijn moeder blij verrast. Het gebeurde niet vaak dat haar zoon nadacht. ‘Het is niet **eerlijk** dat ik nu weer een heel jaar moet wachten op mijn volgende verjaardag.’

‘Nou, iedereen moet wachten, Bradley Junior,’ zei zijn vader. ‘Daarom zijn verjaardagen zo bijzonder.’

‘Ik wil niet wachten!’ verkondigde de jongen. ‘Ik wil dat het elke dag mijn verjaardag is!’

Zijn ouders keken elkaar aan. Ze waren het gewend dat hun zoon zich als een verwend kreng gedroeg, maar dit was een nieuw dieptepunt.

‘Jongen toch!’ begon zijn moeder. ‘Gisteren hebben we je een *ongelooflijk dure* dag bezorgd. Je hebt een gigantische chocoladecake gekregen ...’

‘Ik ben gek op cake!’ gaf Brad toe.

‘En de tuin was een echt pretpark,’ vervolgde zijn moeder.
‘Met een berg geschenken ...’

‘En van heinde en ver hebben we bussen laten komen met kinderen die deden alsof ze vrienden van je waren,’ voegde haar man eraan toe.

‘Dat kun je vandaag toch allemaal opnieuw doen? En morgen weer. En overmorgen ... **WAAR BLIJF JE MET MIJN PANNENKOEKEN, BUTLER?!** En de volgende dag. En de dag daarna!’

‘En als we dat niet doen?’ vroeg Brads moeder.

Brad Junior dacht even na. ‘Als je dat niet doet, breng ik jullie allebei zo vlug mogelijk naar een tehuis voor ouden van dagen. Daar laat ik jullie dan **WEGROTTEN!**’

Brads vader zuchtte. ‘Ik denk dat we maar beter aan de slag kunnen gaan,’ zei hij.

‘**JA!**’ schreeuwde Brad.
‘**PANNENKOEKEN!**
NU!’

Hopkins kwam uit de keuken met een zilveren schaal in zijn handen.

‘Uw pannenkoeken, jonheer,’ kondigde de butler aan.

‘Niet vlug genoeg!’ siste Brad hem toe. ‘Pap, wil je hem laten afranselen?’

‘Nee! Dat zou niet goed zijn, jongen.’

‘**Jammer,**’ vond Brad.

Hopkins trok een wenkbrauw op.

Gejaagd begonnen Brads ouders een en ander voor te bereiden en klokslag vier uur was Brads tweede verjaardagsfeest in twee dagen in volle gang. Op de oprijlaan stond een kolossale discotent en in het zwembad konden de gasten een dolfijnenshow bewonderen. Er stond ook een springkasteel zo groot als het huis. Maar Brad besliste dat alleen hij daarop mocht springen. Omdat het tenslotte ZIJN verjaardag was.

‘**Gelukkige verjaardag!**’

riepen zijn ouders toen een kolossale chocoladecake op een dienwagentje naar buiten werd gerold.

‘**CAKE!**’ riep de jongen.

‘**Gelukkige verjaardag voor MIJ!**’

Met zijn handen schepte hij een ongelooflijk groot stuk cake op en hij begon dat in zijn mond te proppen.

‘Waar zijn mijn geschenken?’ riep hij met zijn mond vol, zodat er **kruimels** in het rond vlogen.

De gasten, die bij busladingen aangevoerd waren, keken nogal verveeld, want ze waren de vorige dag ook al op het feestje geweest.

Hopkins **wankelde** naar hem toe met een **stapel** geschenken.

‘Niet genoeg!’ zei Brad. ‘Morgen wil ik er **meer!**’

De butler schudde zijn hoofd en de pakjes vielen op de grond.

Brads ouders keken elkaar aan en zuchtten.

De volgende dag was het weer hetzelfde liedje. Brad kreeg weer een verjaardagsfeest.

Nu stond er een achtbaan op de oprijlaan.

Er was een olifant om een ritje op te maken en een beroemde popster kwam zijn hits zingen op een klein podium.

Brad besliste dat iedereen op het feest een koptelefoon moest opzetten, zodat alleen hij de zanger kon horen.

Ook nu weer werd de **grootste** verjaardagscake die iemand ooit had gezien naar binnen gereden door vier bedienden.

‘CAKE!’ riep de jongen.

‘GELUKKIGE VERJAARDAG VOOR MIJ!’

‘Wat?’ zei zijn moeder. Ze kon niet horen wat haar zoon geroepen had, want ook zij had een koptelefoon op.

Nu schreeuwde de jongen nog harder.

**‘GELUKKIGE
VERJAARDAG VOOR
MIJ, ZEI IK!’**

‘O! Oké! Ja! Gelukkige verjaardag, Bradley Junior,’ zei ze.

Die dag was de cake zo
groot als een pierenbad.

Met beide handen

schepte Brad

er zo veel van op als hij
maar kon en hij begon zijn
mond vol te **proppen**. Het
stuk was zo **groot** dat
wat overbleef kleiner was
dan wat hij genomen had.

‘WAAR ZIJN MIJN CADEAUS?!’

jammerde de jongen. **Kruimels** vlogen van
top tot teen over zijn ingehuurde gasten.

‘IK WIL CADEAUS!’

Zijn ouders hadden de dag daarvoor hun lesje geleerd.
Nu moesten er meer pakjes zijn. Dus reed de butler een
vorkheftruck naar binnen met een **torenhoge** stapel
geschenken erop.

Brad wierp een vluchtige blik op wat zijn ouders voor hem
hadden gekocht en hij **barstte** in tranen uit.

‘Wat is er nu weer, Bradley Junior?’ vroeg zijn vader
wanhopig.

‘Ik dacht dat jullie van me hielden!’
jammerde de jongen. ‘En kijk nu wat je voor me
gekocht hebt! Morgen wil ik meer. **Hoor je**
wat ik zeg?

MEER!

MEER!

MEER!’

De volgende dag kreeg hij meer voor zijn verjaardag. **Veel meer.** Nu was er in de tuin een boomstamattractie gebouwd, al wilde Brad niet in de boomstam stappen. Hij had immers een **HEKEL** aan nat worden. Er was ook een beroepsbokser. Brads ouders hadden die betaald om te doen alsof hun zoon hem met één slag buiten westen kon slaan. Verder was er een show met motorrijders. Maar de jarige jongen gaf iedereen een blinddoek, zodat hij de enige was die ernaar kon kijken. Het was tenslotte zijn verjaardag. Natuurlijk, want nu werd zijn verjaardag elke dag gevierd.

Een van de jongetjes die met een bus waren gekomen om te doen alsof ze Brads vrienden waren, beging een zware fout. 'Weet je dat ik vandaag ook verjaar, Brad?' zei hij.

De bedorven blaag begon meteen te jammeren.

'WHAA!'

'Wat is er nu weer?' vroeg zijn vader.
'Die hatelijke kleine kakkerlak heeft mijn feest verknoeid!'

‘Hoezo?’

‘Hij zegt dat het ook zijn verjaardag is.’

‘Nou, het is ook mijn verjaardag!’ zei de jongen. ‘Als ik geen honderd dollar had gekregen, schoon in het handje, om hiernaartoe te komen, dan zat ik nu thuis te vieren met mijn ouders.’

‘Ik wil mijn verjaardagsfeestje met niemand delen!’ blafte Brad. ‘Alsjeblieft, laat hem in het openbaar zweepslagen geven!’

‘We kunnen hem geen zweepslagen laten geven, Brad!’

antwoordde zijn vader.

‘Jammer!’ zei Brad. ‘Laat hem er dan onmiddellijk uit gooien!’

Een paar tellen later pakten twee bonken van veiligheidsmannen de jongen op onder zijn oksels en ze droegen hem weg van het feest.

‘Krijg ik mijn honderd dollar nog?’ riep hij over zijn schouder.

‘Oké!’ brulde Brad. ‘Omdat die jongen mijn verjaardag verpest heeft, wil ik vandaag **twee keer** zoveel cadeaus!’

‘Twee keer zoveel cadeaus komen eraan,’ zei zijn moeder.
Precies op het juiste moment zwaaide een kolossale kraan
boven hun hoofd. Achter het besturingspaneel zat de butler.

Aan de arm van de kraan hing een **gigantisch**
net te zwaaien. Dat zat barstensvol met pakjes.
Misschien wel duizenden. Er waren er zo veel dat ze
de zon aan het gezicht onttrokken.

Het met geschenken gevulde net zakte langzaam naar de grond toe.

‘Ben je nu gelukkig, Bradley Junior?’ vroeg Brads vader.

‘Nee, ben ik niet!’ antwoordde de jongen.

‘Waarom niet?’

‘Omdat je niet aan de cake gedacht hebt! Hoe kun je een verjaardagsfeest houden zonder cake?’

‘We hebben een cake voor je!’ protesteerde zijn moeder en ze knipte met haar vingers.

Er kwam een tractor aangereden en die sleepte de grootste cake achter zich aan die ooit iemand

had gezien. **Die cake was zo groot als een zwembad.**

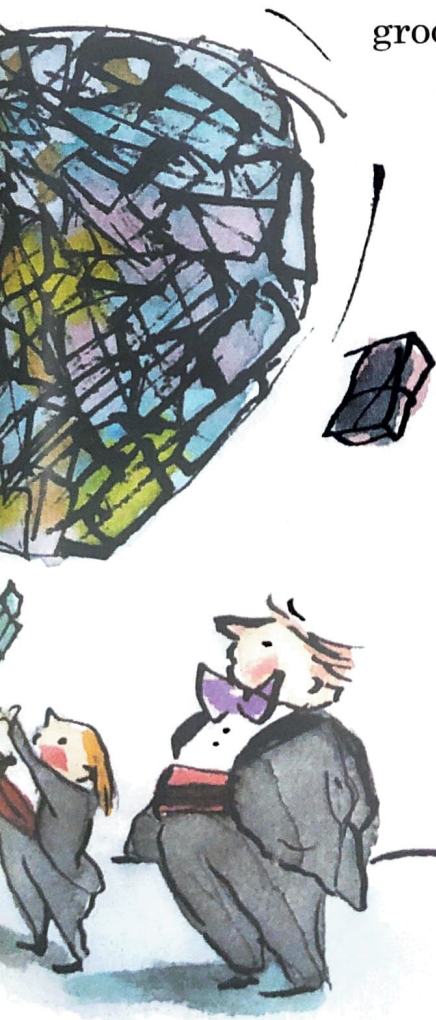
‘CAKE!’ riep de jongen uit.

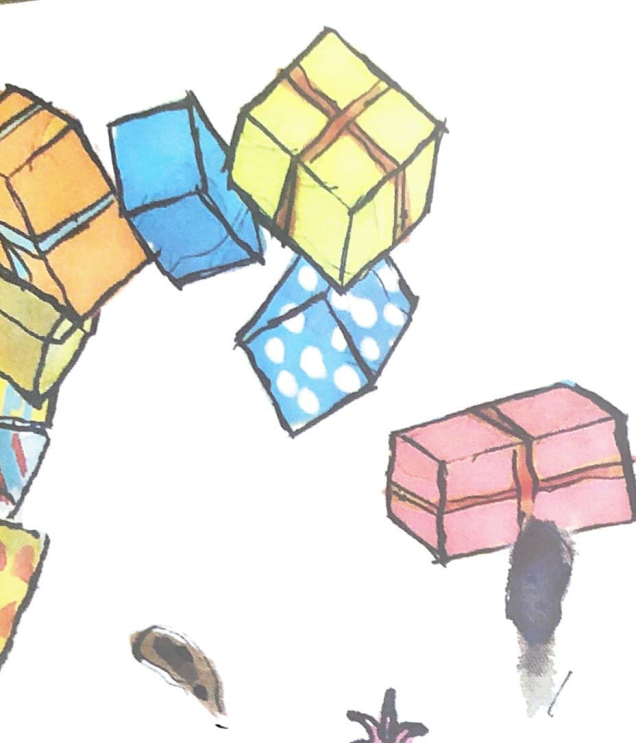
‘Gelukkige verjaardag voor MIJ!’

De ingehuurde gasten schoven schoorvoetend aan en mompelden haast onverstaanbaar het liedje

‘Happy Birthday’. Tenslotte hadden ze dat al **drie dagen** na elkaar gezongen. En ondertussen klauterde

Brad tot helemaal boven op de stapel geschenken.

Several gift boxes of various colors (yellow, blue, orange, pink) and patterns (polka dots, stripes) are falling from the top left corner of the page. A small mouse is also falling near the pink box.

‘Wat doe je nu in vredesnaam, Bradley Junior?’ riep zijn moeder naar boven.

‘Ik ga in de cake duiken!’ antwoordde de jongen.

De bedorven blaag sprong in de lucht en landde in de cake met een geweldige ...

PLONS!

Stukken cake bespatten alles

en iedereen.

De jongen begon zijn mond ermee vol te stoppen. Hij propte er **meer** en nog **meer** in en probeerde te watertrappen* in de cake.

Door elke dag **ontzaglijk** veel chocoladecake naar binnen te stouwen was hij behoorlijk rond geworden. Hij voelde dan ook dat hij er dieper en dieper in wegzonk. Een paar tellen later drong het zelfs tot hem door dat hij aan het verdrinken was in zijn eigen verjaardagscake.

‘HELP ME!’

riep hij.

Zijn ouders keken naar boven en er **kroop** een glimlach over hun gezicht.

‘Neem me niet kwalijk, sir ...’ zei Hopkins. ‘Wilt u dat ik erin duik om hem te redden?’

‘Laten we ons maar niet te erg haasten,’ antwoordde Brads vader.

* ‘Caketrappen’ is hier het juiste woord.

Langzaam maar zeker zonk
bedorven Brad almaar dieper in de cake.
Even later was hij uit het zicht
verdwenen. Niemand zou hem ooit
nog zien.

De les die we uit dit verhaal kunnen trekken, is eenvoudig.
Als je een cake hebt en die mag opeten, doe dat dan niet te
gulzig. **Je zou erin kunnen verdrinken.**

